

POLSKA NORMA

ICS 91.100.10

PN-B-10110

Zastępuje
PN-B-10110:2005

Tynki gipsowe wykonywane mechanicznie

Zasady wykonywania i wymagania techniczne

© Copyright by PKN, Warszawa 2024

nr ref. PN-B-10110:2024-11

Wszelkie prawa autorskie zastrzeżone. Żadna część niniejszej publikacji nie może być
zwielokrotniana jakkolwiek techniką bez pisemnej zgody Prezesa Polskiego Komitetu
Normalizacyjnego

PN-B-10110:2024-11

Spis treści

	Stronica
Przedmowa	3
1 Zakres normy	4
2 Powołania normatywne	4
3 Terminy i definicje	4
4 Warunki przystąpienia do robót tynkarskich	4
4.1 Postanowienia ogólne	4
4.2 Wymagania dotyczące podłoża	5
4.3 Przygotowanie podłoża w zależności od jego rodzaju	6
4.4 Wymagania dotyczące materiałów tynkarskich	8
5 Zasady wykonywania tynków	9
5.1 Postanowienia ogólne	9
5.2 Przygotowanie podłoża pod okładziny ceramiczne	9
5.3 Tynkowanie ścian i stropów w pomieszczeniach o dużej wilgotności w czasie eksploatacji budynku	9
5.4 Przerwy w ciągłości tynku	10
5.5 Nakładanie tynku	10
6 Właściwości gotowych tynków	11
6.1 Grubość tynku	11
6.2 Wygląd powierzchni tynku	11
6.3 Przyczepność do podłoża	11
6.4 Dopuszczalne odchylenia powierzchni i krawędzi	11
7 Badania gotowych tynków	11
7.1 Badanie grubości tynku	11
7.2 Badanie wyglądu powierzchni tynku	12
7.3 Badanie przyczepności tynku do podłoża	12
7.4 Badanie dopuszczalnych odchyień powierzchni i krawędzi	12
8 Ocena wyników badań	13

Tablice

Tablica 1 – Klasy środowisk o zwiększonej wilgotności	9
Tablica 2 – Dopuszczalne odchylenia powierzchni i krawędzi	11

Przedmowa

Niniejsza norma została opracowana przez PKN/KT nr 233 ds. Konstrukcji Murowanych i zatwierdzona przez Prezesa PKN dnia 3 października 2024 r.

Niniejsza norma zastępuje PN-B-10110:2005. Zasadnicze różnice między niniejszą normą a normą nowelizowaną polegają na:

- zmianie powołań normatywnych;
- zmianie badań gotowego tynku.

Oryginały norm i innych dokumentów powołanych są dostępne w PKN.

Zwraca się uwagę, że niektóre elementy niniejszego dokumentu mogą być przedmiotem praw patentowych. PKN nie będzie ponosić odpowiedzialności za zidentyfikowanie jakichkolwiek ani wszystkich takich praw patentowych.

W sprawach merytorycznych dotyczących treści normy można zwracać się do właściwego Komitetu Technicznego lub właściwej Rady Sektorowej PKN, kontakt: www.pkn.pl.

PN-B-10110:2024-11

Tynki gipsowe wykonywane mechanicznie – Zasady wykonywania i wymagania techniczne

1 Zakres normy

Niniejsza norma dotyczy tynków gipsowych jednowarstwowych wewnętrznych, wykonywanych mechanicznie z fabrycznie przygotowywanych suchych mieszanek tynkarskich, w których środkiem wiążącym lub jednym ze składników jest gips.

Przedmiotem normy są:

- zasady wykonywania tynków z zastosowaniem metod mechanicznych;
- wymagania techniczne dotyczące gotowych tynków, ich właściwości i metody badań;
- sposoby wykonywania pomiarów i kryteria odbioru.

Niniejsza norma dotyczy tynków gipsowych wykonywanych na podłożach ceramicznych, silikatowych, z betonu zwykłego, z betonu lekkiego kruszywowego, z autoklawizowanego betonu komórkowego oraz gipsowych.

Niniejsza norma nie dotyczy tynków gipsowych wykonywanych z zapraw o określonym składzie materiałowym wytwarzanych na miejscu budowy oraz tynków specjalnych, np. izolujących cieplnie, akustycznych, ogniochronnych, renowacyjnych oraz gładzi i sztablatury.

2 Powołania normatywne

Podane niżej dokumenty są powołane w tekście w taki sposób, że ich treść, w części lub całości, staje się wymaganiami niniejszego dokumentu. W przypadku powołań datowanych ma zastosowanie wyłącznie wydanie cytowane. W przypadku powołań niedatowanych stosuje się ostatnie wydanie dokumentu powołanego (łącznie ze zmianami).

PN-EN 1008 *Woda zarobowa do betonu – Specyfikacja pobierania próbek, badanie i ocena przydatności wody zarobowej do betonu, w tym wody odzyskanej z procesów produkcji betonu*

PN-EN 13279-1 *Spoiva gipsowe i tynki gipsowe – Część 1: Definicje i wymagania*

PN-EN 13279-2 *Spoiva gipsowe i tynki gipsowe – Część 2: Metody badań*

3 Terminy i definicje

W niniejszym dokumencie nie wymieniono terminów i definicji.

4 Warunki przystąpienia do robót tynkarskich

4.1 Postanowienia ogólne

Przed przystąpieniem do robót tynkarskich należy przeprowadzić odbiór stanu surowego zamkniętego (budynki nowe i remontowane) oraz wszelkich robót budowlanych i instalacyjnych przeprowadzonych zgodnie z projektem.

Należy ustalić:

- rodzaj i przeznaczenie budynku oraz warunki prowadzenia robót tynkarskich;
- rodzaj podłoża i ich przygotowanie do tynkowania;
- odmiany projektowanych tynków i materiałów przewidzianych do zastosowania.

Temperatura otoczenia w czasie prowadzenia robót tynkarskich nie powinna być niższa niż +5 °C.

Wilgotność powietrza w określonej temperaturze powinna być taka, aby nie następowała kondensacja pary wodnej.

Przygotowane podłoże należy zagruntować wskazanymi przez producenta środkami przewidzianymi do zastosowanej suchej mieszanki tynkarskiej.

4.2 Wymagania dotyczące podłoża

Podłoże przeznaczone do tynkowania powinno być:

- równe, bez wystających cegieł, bloczków, pustaków, raków i nacieków betonu lub zaprawy;
- mocne, zapewniające utrzymywanie się tynku i niepowodujące ryzyka powstania odspojień;
- stabilne, niepodlegające przemieszczeniom lub odkształceniom;
- jednorodne, równomiernie chłonna wodę na całej powierzchni.

Podłoże przeznaczone do otynkowania należy poddać szczegółowym oględzinom. Do oceny stanu podłoża stosuje się próby:

- ścierania, polegającą na przetarciu powierzchni przeznaczonej do tynkowania;
- zarysowywania, polegającą na wyrywkowym zarysowaniu podłoża twardym i ostrym narzędziem;
- zwilżania, polegającą na lekkim zroszeniu podłoża w wielu miejscach czystą wodą.

Próba ścierania ma na celu sprawdzenie, czy podłoże ma tendencję do wykruszania się w postaci ziaren oraz czy jest zapyłone.

Próba zarysowania ma na celu sprawdzenie, czy podłoże jest dostatecznie mocne i jednorodne pod względem wytrzymałościowym.

Próba zwilżania wodą umożliwia ocenę jednorodności podłoża pod względem chłonności wody.

Temperatura podłoża, na którym mają być nakładane tynki, nie powinna być niższa niż +5 °C. Wymaganie to powinno być spełnione zarówno w czasie tynkowania, jak i w czasie dojrzewania tynku.

Wilgotność podłoża, określana w procentach masy suchego materiału podłoża, nie powinna być wyższa od niżej podanych wartości, w zależności od rodzaju podłoża:

- podłoże ceramiczne i ceramiczne z ceramiki zwykłej – 2,0 %, z ceramiki poryzowanej – 3,0 %;
- podłoże silikatowe – 3 %;
- podłoże z betonu zwykłego – 3 %;
- podłoże z betonów lekkich kruszywowowych – 4 %;

PN-B-10110:2024-11

- podłoże z autoklawizowanego betonu komórkowego – 6 %;
- podłoże gipsowe – 1 %.

Wilgotność podłoża należy sprawdzić przed rozpoczęciem tynkowania za pomocą wilgotnościomierza lub poprzez pobranie i zbadanie próbki.

4.3 Przygotowanie podłoża w zależności od jego rodzaju

4.3.1 Podłoże ceramiczne – murowane z elementów murowych: cegieł, pustaków, bloków, kształtek

Jeżeli w czasie oględzin podłoża stwierdzono obecność wystających elementów murowych lub nacieków zaprawy, wszystkie te wady należy usunąć.

Zaprawę wystającą poza lico podłoża należy usunąć.

Ubytki i uszkodzenia podłoża należy uzupełnić.

Tynkowanie należy rozpocząć po całkowitym wyschnięciu zastosowanego materiału.

Jeżeli na podłożu występują naloty, należy w pierwszej kolejności ustalić przyczynę ich wystąpienia oraz dostosować metodę czyszczenia, ewentualnej neutralizacji i przygotowania podłoża do tynkowania.

Podłoże należy oczyścić szczotką przez usunięcie kurzu oraz ziaren piasku niezwiązanych z materiałem ceramicznym lub zaprawą.

4.3.2 Podłoże silikatowe – murowane z elementów murowych: cegieł, bloków, bloków drążonych, kształtek

Jeżeli w czasie oględzin podłoża stwierdzono obecność wystających elementów murowych lub nacieków zaprawy, wszystkie te wady należy usunąć.

Zaprawę wystającą poza lico podłoża należy usunąć.

Ubytki i uszkodzenia podłoża należy uzupełnić.

Tynkowanie należy rozpocząć po całkowitym wyschnięciu zastosowanego materiału.

Podłoże należy oczyścić szczotką przez usunięcie kurzu oraz ziaren piasku niezwiązanych z materiałem silikatowym lub zaprawą.

4.3.3 Podłoże z betonu zwykłego – murowane z elementów murowych: pustaków, cegieł, bloków lub z elementów wielkowymiarowych z betonu zwykłego niezbrojonego lub żelbetu

Podłoże z betonu zwykłego należy tynkować po zakończeniu procesu dojrzewania betonu.

Jeżeli w czasie oględzin i próby zwilżania podłoża stwierdzono zanieczyszczenie olejem szalunkowym, sadzą, kurzem lub innymi substancjami, podłoże należy oczyścić.

Próba zwilżania polega na zmoczeniu powierzchni podłoża wodą za pomocą pędzla malarskiego. Jeżeli w ciągu 5 minut nastąpi zmiana barwy powierzchni podłoża z jasnej na ciemną oraz jeżeli z jego powierzchni znikną krople wody, można uznać, że nadaje się ono do tynkowania.

Jeżeli nie nastąpi zmiana barwy zwilżonej powierzchni lub na powierzchni zostaną krople wody, to znaczy, że nie nadaje się ono do tynkowania i wymaga odpowiedniego przygotowania.

W miejscach, w których podłoże nie wchłania wody, może być ono zanieczyszczone produktami takimi jak oleje i smary, co może powodować odspajanie się tynku. Może to również świadczyć o zbyt małej nasiąkliwości lub zbyt dużej wilgotności podłoża.

Jeżeli na powierzchni podłoża znajdują się pozostałości oleju szalunkowego lub innych środków anty-adhezyjnych, powierzchnię taką należy oczyścić parą wodną z dodatkiem środków neutralizujących lub zastosować inne specjalistyczne środki czyszczące.

Podłoże należy oczyścić szczotką przez usunięcie kurzu oraz ziaren piasku niezwiązanych z materiałem betonowym lub zaprawą.

Wszystkie podłoża z betonu zwykłego należy pokrywać odpowiednim środkiem zwiększającym przyczepność, wskazanym przez producenta suchej mieszanki tynkarskiej przewidzianej do wykonania tynku.

4.3.4 Podłoże z betonu lekkiego kruszywowego – murowane z elementów murowych: bloków i pustaków lub z elementów wielkowymiarowych

Podłoże z betonu lekkiego kruszywowego należy tynkować po zakończeniu procesu dojrzewania betonu.

Jeżeli w czasie oględzin podłoża stwierdzono obecność wystających elementów murowych, bloków lub płyt lub ziaren grubego kruszywa, nacieków zaprawy lub betonu, wszystkie te wady należy usunąć.

Zaprawę wystającą poza lico podłoża należy usunąć.

Ubytki i uszkodzenia podłoża należy uzupełnić.

Tynkowanie należy rozpocząć po całkowitym wyschnięciu zastosowanego materiału.

Jeżeli na podłożu występują naloty, należy w pierwszej kolejności ustalić przyczynę ich występowania oraz dostosować metody czyszczenia, ewentualnej neutralizacji i przygotowania podłoża do tynkowania.

Podłoże należy oczyścić szczotką przez usunięcie kurzu oraz ziaren piasku niezwiązanych z materiałem betonowym lub zaprawą.

4.3.5 Podłoże z autoklawizowanego betonu komórkowego – murowane z elementów murowych lub z elementów wielkowymiarowych

Podłoże z autoklawizowanego betonu komórkowego należy tynkować po wyschnięciu spoin.

Ubytki i uszkodzenia podłoża należy uzupełnić.

Tynkowanie należy rozpocząć po całkowitym wyschnięciu zastosowanego materiału.

Podłoże z autoklawizowanego betonu komórkowego nie powinno być zbyt wilgotne; w uzasadnionych przypadkach należy je osuszyć.

Podłoże należy oczyścić szczotką przez usunięcie kurzu oraz ziaren piasku niezwiązanych z materiałem betonowym lub zaprawą.

4.3.6 Podłoże gipsowe – murowane z elementów murowych oraz z elementów wielkowymiarowych

Jeżeli w czasie oględzin podłoża stwierdzono obecność miejsc z wyciśniętą zaprawą lub ubytkami elementów, wszystkie te wady należy usunąć.

PN-B-10110:2024-11

Tynkowanie należy rozpocząć po całkowitym wyschnięciu zastosowanego materiału.

Jeżeli powierzchnia podłoża jest zanieczyszczona olejem lub innymi środkami antyadhezyjnymi, należy ją oczyścić przez oszlifowanie papierem ściernym.

Do podłoża należy stosować powłoki zwiększające przyczepność.

Podłoże należy oczyścić szczotką przez usunięcie kurzu oraz ziaren piasku niezwiązanych z podłożem lub zaprawą.

4.4 Wymagania dotyczące materiałów tynkarskich

4.4.1 Środki gruntujące i zwiększające przyczepność tynków do podłoża

Środki gruntujące stosuje się podczas przygotowywania podłoża do tynkowania; zapewniają one wyrównanie chłonności podłoża i/lub zwiększenie przyczepności tynku do podłoża. Środki gruntujące eliminują bezpośredni kontakt tynku z podłożem; powłoka środka gruntującego stanowi warstwę pośrednią.

Rodzaj środka gruntującego powinien określić producent suchej mieszanki tynkarskiej, a także podać wskazania dotyczące rodzaju podłoża.

Środki zwiększające przyczepność tynku do podłoża należy stosować do bardzo gładkich podłoży, jeżeli zachodzi obawa, że nakładany tynk nie będzie miał dostatecznej przyczepności do podłoża.

Środki zwiększające przyczepność do podłoża powinny zapewnić uzyskanie powłoki, która po wyschnięciu będzie miała:

- odporność na działanie środowisk alkalicznych i kwaśnych;
- przyczepność zarówno do podłoża, jak i tynku;
- zmniejszoną podatność na przenikanie wody do podłoża;
- niewielką wartość współczynnika oporu dyfuzyjnego pary wodnej.

Rodzaj środka zwiększającego przyczepność tynku powinien określić producent suchej mieszanki tynkarskiej, a także podać wskazania dotyczące rodzaju podłoża.

4.4.2 Zaprawy tynkarskie

Zaprawy do wykonywania tynków należy przygotowywać z suchych mieszanek tynkarskich, produkowanych fabrycznie zgodnie z PN-EN 13279-1, przez wymieszanie ich z wodą według proporcji podanych przez producenta suchej mieszanki.

Mieszanie należy przeprowadzić mechanicznie.

Zaprawy należy użyć do tynkowania bezpośrednio po wymieszaniu.

Należy dokładnie przestrzegać czasu zachowania właściwości roboczych (czasu przydatności zaprawy do użycia). Zaprawa, która w tym czasie nie została zużyta, nie nadaje się do tynkowania.

4.4.3 Woda

Woda zastosowana do przygotowywania zaprawy tynkarskiej powinna być zgodna z PN-EN 1008.

5 Zasady wykonywania tynków

5.1 Postanowienia ogólne

W przypadku pokrycia podłoża obrzutką z zaprawy cementowej, tynk gipsowy należy nakładać nie wcześniej niż po czterech tygodniach przerwy technologicznej.

Niezależnie od rodzaju podłoża, w miejscach, w których mogą w przyszłości pojawić się rysy i w których nie stosuje się odpowiednich dylatacji, należy zazbroić tynk siatką z włókien szklanych. Siatkę z włókna szklanego stosuje się wyłącznie na jednej płaszczyźnie.

Bruzdy i przebicia w ścianach i stropach należy uzupełnić. Tynkowanie należy rozpocząć po całkowitym wyschnięciu zastosowanego materiału.

W przypadku bruzd niewypełnionych należy zastosować nośniki tynku dobrze przytwierdzone do podłoża po obu stronach bruzdy, a następnie przygotować na tych nośnikach podłoże pod tynk.

Wszelkie instalacje sanitarne oraz elementy metalowe należy zabezpieczyć przed bezpośrednim kontaktem z zaprawą tynkarską.

5.2 Przygotowanie podłoża pod okładziny ceramiczne

W przypadku powierzchni przeznaczonej pod płytki ceramiczne powinna być nakładana jedna warstwa tynku o minimalnej grubości 10 mm. Powierzchnia tynku powinna być szorstka; nie należy jej wygładzać ani zcierać. Przed nałożeniem kleju wilgotność reszkowa podłoża nie powinna przekroczyć 1 %.

5.3 Tynkowanie ścian i stropów w pomieszczeniach o dużej wilgotności w czasie eksploatacji budynku

Należy sprawdzić, czy sucha mieszanka zaprawy tynkarskiej produkowana fabrycznie może być zastosowana do wykonywania tynków w pomieszczeniach o dużej wilgotności.

Rozróżnia się cztery klasy środowisk o zwiększonej wilgotności; ich charakterystykę podano w Tablicy 1.

Tablica 1 – Klasy środowisk o zwiększonej wilgotności

Klasa środowiska	Wilgotność powietrza	Sposób sprzątania i czyszczenia	Dopuszczalność opryskiwania wodą	Przykłady pomieszczeń
W0	normalna	na sucho, dopuszcza się sporadyczne wilgotne przecieranie	nie dopuszcza się	pokoje mieszkalne, pokoje biurowe
W1	podwyższona	wilgotne przecieranie	nie stosuje się	korytarze, klatki schodowe
W2	chwilowo wysoka z możliwością wystąpienia rosy	wilgotne przecieranie i okresowe czyszczenie na mokro	krótkotrwałe, średnie opryskiwanie wodą	kuchnie w mieszkaniach, toalety
W3	okresowo wysoka z występowaniem rosy	czyszczenie na mokro	krótkotrwałe, silne opryskiwanie wodą	natryski w mieszkaniach, w umywalniach i łazienkach

PN-B-10110:2024-11

W środowiskach W0 i W1 tynki nie wymagają stosowania żadnych dodatkowych zabezpieczeń.

W środowisku W2 powierzchnię tynku należy zagruntować preparatem zwiększającym odporność na przenikanie wilgoci. W strefie wody rozbryzgowej należy zastosować powłokę wodoodporną, np. folię w płynie.

W środowisku W3 należy wykonać szczelną powłokę wodoodporną także wtedy, gdy przewiduje się dodatkowe obłożenie ściany płytkami, np. ceramicznymi.

5.4 Przerwy w ciągłości tynku

Jeżeli wymusza to konstrukcja budynku (np. połączenie konstrukcji żelbetowej z murową), w miejscach dylatacji należy wykonać przerwy w ciągłości tynku. Przerwy te można wykonać poprzez:

- nacięcie tynku kielnią lub innym ostrym narzędziem;
- zastosowanie profili tynkarskich dylatacyjnych.

Nacięcie kielnią należy wykonać bezpośrednio po nałożeniu tynku przez przecięcie go aż do podłoża. Taki sposób wykonania przerwy w ciągłości tynku zalecany jest w miejscach zmiany rodzaju podłoża. Nacięcie zapewnia, że powstająca rysa będzie miała z góry zaplanowany przebieg.

Rodzaje profili tynkarskich zastosowane do wykonywania przerw w ciągłości tynków powinny być określone w dokumentacji projektowej budynku.

UWAGA Rozróżnia się następujące rodzaje profili tynkarskich: narożnikowe, prowadzące i specjalne, np. dylatacyjne.

Do tynków należy stosować profile stalowe ocynkowane, ze stali nierdzewnych, z lekkich stopów (stopy aluminium oraz magnezu) lub z PVC.

Nie należy łączyć profili stalowych ocynkowanych z profilami aluminiowymi w jednym miejscu.

Profile należy osadzać za pomocą odpowiedniej zaprawy tynkarskiej zastosowanej do wykonania tynku. Profile stalowe ocynkowane należy ciąć nożycami do metali.

Szczeliny dylatacyjne powinny być całkowicie oczyszczone z zaprawy tynkarskiej.

5.5 Nakładanie tynku

Nakładanie tynku należy rozpoczynać od sufitu, a następnie tynkować poszczególne powierzchnie.

W czasie tynkowania należy zwracać uwagę, aby nakładać warstwę równomiernie i sukcesywnie w jednym kierunku oraz aby miała ona stałą grubość.

Obróbka tynku powinna być zgodna z zaleceniami producenta suchej mieszanki zaprawy tynkarskiej.

Po zakończeniu prac tynkarskich należy zapewnić odpowiednią wentylację pomieszczeń.

UWAGA Tynk gipsowy nie jest ostateczną warstwą wykończeniową, stanowi jedynie podłoże przeznaczone do dalszych prac wykończeniowych, takich jak szpachlowanie, malowanie.

6 Właściwości gotowych tynków

6.1 Grubość tynku

Grubość tynku, zgodnie z zaleceniami producenta, nie powinna być mniejsza niż 3 mm.

Grubość tynku sufitowego nie powinna być większa niż 15 mm.

6.2 Wygląd powierzchni tynku

Powierzchnie tynku powinny być płaskie, a krawędzie proste lub o innym kształcie i przebiegu, zgodnie z kształtem podłoża i uzgodnieniami między stronami umowy.

Powierzchnia tynku powinna charakteryzować się naturalnym stopniem szorstkości w zależności od zastosowanego przez producenta wypełniacza.

Dopuszcza się różnice barwy.

6.3 Przyczepność do podłoża

Przyczepność tynku do podłoża powinna zostać zapewniona na całej tynkowanej powierzchni.

6.4 Dopuszczalne odchylenia powierzchni i krawędzi

Odchylenia powierzchni i krawędzi nie powinny być większe od wartości podanych w Tablicy 2.

Tablica 2 – Dopuszczalne odchylenia powierzchni i krawędzi

Odchylenie powierzchni tynku od płaszczyzny i odchylenie krawędzi tynku od linii prostej	Odchylenie powierzchni i krawędzi tynku od		Odchylenie przecinających się płaszczyzn od kąta przewidzianego w dokumentacji
	pionu	poziomu	
1	2	3	4
nie większe niż 5 mm, w liczbie nie większej niż 3 na całej długości łąty kontrolnej o długości 2 m.	nie większe niż 3 mm na długości 1 m i ogółem nie więcej niż 6 mm w pomieszczeniach o wysokości do 3,5 m oraz nie więcej niż 8 mm w pomieszczeniach o wysokości powyżej 3,5 m.	nie większe niż 4 mm na długości 1 m i ogółem nie więcej niż 8 mm na całej powierzchni ograniczonej przegrodami pionowymi.	nie większe niż 4 mm na długości 1 m. W przypadku gdy odkształcenie surowego stropu jest większe niż 1/250 rozpiętości, należy proporcjonalnie zwiększyć dopuszczalne odchylenie płaszczyzny tynku.

7 Badania gotowych tynków

7.1 Badanie grubości tynku

Grubość tynku należy sprawdzić przez wykonanie odwiertów o średnicy około 30 mm. Na każde 500 m² tynku należy wykonać jedno badanie na losowo wybranej ścianie, składające się z 3 odwiertów w przypadku ściany o powierzchni do 20 m² i 5 odwiertów w przypadku ściany o powierzchni większej niż 20 m².

Ocenę przeprowadza się na podstawie wartości średniej z odwiertów, z dokładnością do 0,5 mm.

PN-B-10110:2024-11

7.2 Badanie wyglądu powierzchni tynku

Wygląd powierzchni tynku i jego barwę należy sprawdzić przez obejrzenie jej z odległości 2 m w świetle naturalnym lub sztucznym rozproszonym.

7.3 Badanie przyczepności tynku do podłoża

Przyczepność tynku do podłoża należy sprawdzić przez lekkie opukiwanie tynku. Dźwięk czysty świadczy o dobrej przyczepności, natomiast dźwięk głuchy świadczy o niezadowalającej przyczepności.

W przypadkach spornych należy przeprowadzić badanie według PN-EN 13279-2, przy czym przyczepność nie powinna być mniejsza niż $0,1 \text{ N/mm}^2$.

7.4 Badanie dopuszczalnych odchyień powierzchni i krawędzi

7.4.1 Badanie odchylenia powierzchni tynku od płaszczyzny

Odchylenie powierzchni tynku od płaszczyzny należy sprawdzić przez przyłożenie do powierzchni tynku łąty kontrolnej o długości 2 m, trzymanej w środku jej długości, zmierzenie odległości łąty od tynku z dokładnością do 0,5 mm oraz policzenie dopuszczalnych odchyień.

Wyniki pomiarów należy porównać z wymaganiem podanym w Tablicy 2, kolumna 2.

7.4.2 Badanie odchylenia krawędzi tynku od linii prostej

Odchylenie krawędzi tynku od linii prostej należy sprawdzić przez przyłożenie do krawędzi tynku łąty kontrolnej o długości 2 m, trzymanej w środku jej długości, zmierzenie odległości łąty od krawędzi tynku z dokładnością do 0,5 mm oraz policzenie dopuszczalnych odchyień.

Wyniki pomiarów należy porównać z wymaganiami podanymi w Tablicy 2, kolumna 1.

7.4.3 Badanie odchylenia powierzchni tynku od pionu

Odchylenie powierzchni od pionu należy sprawdzić przez przyłożenie pionowo do powierzchni tynku poziomicy o długości 2 m. Następnie należy zmierzyć największą odległość poziomicy od powierzchni tynku z dokładnością do 0,5 mm.

Wyniki pomiarów należy porównać z wymaganiem podanym w Tablicy 2, kolumna 2.

7.4.4 Badanie odchylenia krawędzi tynku od pionu

Odchylenie krawędzi od pionu należy sprawdzić w sposób podany w 7.4.3, z tym że poziomice kontrolną należy przyłożyć do krawędzi, a nie powierzchni tynku.

Wyniki pomiarów należy porównać z wymaganiem podanym w Tablicy 2, kolumna 2.

7.4.5 Badanie odchylenia powierzchni tynku od poziomu

Odchylenie powierzchni tynku od poziomu należy sprawdzić przez przyłożenie do powierzchni tynku poziomicy kontrolnej o długości 2 m, trzymanej w środku jej długości, i zmierzenie największej odległości od poziomicy do powierzchni tynku z dokładnością do 0,5 mm.

Wyniki pomiarów należy porównać z wymaganiem podanym w Tablicy 2, kolumna 3.

7.4.6 Badanie odchylenia krawędzi tynku od poziomu

Odchylenie krawędzi tynku od poziomu należy sprawdzić w sposób podany w 7.4.5, z tym że poziomice kontrolną należy przyłożyć do krawędzi, a nie do powierzchni.

Wyniki pomiarów należy porównać z wymaganiem podanym w Tablicy 2, kolumna 3.

7.4.7 Badanie odchylenia przecinających się płaszczyzn od kąta przewidzianego w dokumentacji

Odchylenie przecinających się płaszczyzn tynku od kąta przewidzianego w dokumentacji należy sprawdzić przez przyłożenie do powierzchni tynku – w narożu – szablonu o ramionach długości 1 m w taki sposób, aby jedno ramię przylegało do jednej z badanych powierzchni tynku. Następnie należy zmierzyć największą odległość od powierzchni tynku do drugiego ramienia szablonu z dokładnością do 0,5 mm.

Wyniki pomiarów należy porównać z wymaganiami podanymi w Tablicy 2, kolumna 4.

8 Ocena wyników badań

Jeżeli wyniki wszystkich badań podanych w Rozdziale 7 wykażą, że właściwości tynków są zgodne z Rozdziałem 6, tynki kwalifikują się do odbioru.

ISBN 978-83-8401-033-4

Polski Komitet Normalizacyjny
ul. Świętokrzyska 14, 00-050 Warszawa
<http://www.pkn.pl>
